

Дівчина

Яків Щоголів

Ходе дівчина в садочку,
Терен обриває;
Терен рученьки їй коле,
Аж кров виступає.

Зажурилася дівчина
Та й заголосила:
"Нащо мене мати моя
На світ породила?"

Породила та й кинула,
Кинула й забула,
Як в дубовій домовині
Рученьки згорнула.

А казала: Василечко
Любить мене буде!
Де ж той, мамо, Василечко,
Де він світом нуде?

Лежить моя хустиночка,
Що я вишивала,
Як я свого чумаченька
З Криму дожидала.

Дожидала, не діждалась
Проклятая доля
Розвіяла моє щастя,
Як мак серед поля.

Кличу його, як рідного,
А він і не чує;
Чи він в лузі лугарює,
Чи він чумакує?"

Прилетіла зозуленька,
Сіла на калині;

Закувала жалібненько

Та й каже дівчині:

"Не зови їх, дівчинонько,-
Мати не озветься,
І чумак твій молоденький
Вже не одкликнеться.

Серед степу широкого
Любе він другу —
Веселую паняночку —
Могилу крутую!"

Закувала зозуленька
Та разом де й ділась,
А дівчина рученьками
За серце вхопилась...

1876